

og at dette kan ske, medens Krigen raser rundt omkring os, er, forekommer det mig, et Vidnesbyrd om, at det ikke staar slet saa galt til i det danske Folk, som enkelte har villet mene. Det er, synes jeg, et Vidnesbyrd om, at der trods alt, hvad der kan skille, dog i Virkeligheden er en dyb og stærk Samfølelse i det danske Folk. Det er mit Haab, at der under den Grundlov, som nu kalder paa de mange nye Kræfter i vort Folk, maa gøres et godt Arbejde til Folkegavn og Folkelykke, at det ved Hjælp af den Grundlov, der nu styrter alle politiske Skillemure i Gruset, stiller alle, rige og fattige, Mænd og Kvinder, lige, ogsaa maa lykkes i nogen Grad at udjævne den store økonomiske Forskel, som er i vort Samfunds mellem rig og fattig, at der paa det Grundlag, som her lægges, maa skabes saadanne Kaar, at de, der virkelig vil arbejde, ogsaa maa kunne faa et saadant Udbytte af deres Arbejde, at det sikrer dem gode økonomiske Kaar. Dermed skal jeg paa det varmeste anbefale, at man stemmer for den nye Grundlov. Det var den daværende Formand for det radikale Parti, den nuværende Kirkeminister, som udtrykte sig saaledes.

Fremdeles udtalte den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti: „Med Undtagelse af disse enkelte Røster fra en lille yderste højre Fløj nu i 1915 som i 1849 vil denne Grundlov udgaa af Samarbejdet mellem alle Partier, og derover glæder mine Meningsfæller og jeg os, ligesom den ærede Ordfører for Venstre gjorde det. Jeg forstaar ikke, at Udtrykket national Samling, der er brugt saa tidt i den senere Tid, overhovedet har nogen Mening, hvis ikke det, der nu sker, virkelig kan kaldes en national Samling. Kan da en national Samling tænkes fyldigere og bedre end den sluttelig næsten enstemmige Vedtagelse af en ny Forfatning for Landet? Jeg tilsiger det Partis Støtte, paa hvis Vegne jeg i Dag taler, til en saadan national Samling om den nye Grundlov ved de forestaaende Bekræftelsesvalg, baade til Folketing og til Landsting, og jeg synes, at alle, for hvem den nationale Idé er mere end et Mundsvejr eller et Skalkeskjul, bag hvilket der skjuler sig personlig Ærgerrighed og reaktionær Klike- og Klassefordel, for hvem den nationale Idé er en Sandhed, maa glæde sig over, hvad der sker.“

Det er meget begejstrede Ord, der saaledes er udtalt baade af den højtærede Statsminister og af de to Ordførere for

Regeringspartierne. De tilstedeværende Omstændigheder medførte jo, at den nye Grundlov, som oprindeligt var bestemt til at skulle træde i Kraft den 5. Juni 1916, ikke kom til at træde i Kraft før to Aar senere, 5. Juni 1918. Det er altsaa i Virkeligheden ikke mere end et godt Aar siden, at den Grundlov, som blev vedtaget med saa — jeg tør vel nok sige — højt klingende Udtalelser fra Regeringspartiernes Side, er traadt i Kraft. Der var Glæde og Tilfredshed næsten over det hele Folk med den Grundlov, vi den Gang fik, og vi hørte ogsaa Socialdemokraternes Ordfører udtale, at han var begejstret over den nationale Samling, som herigennem havde fundet Sted.

For dette høje Ting er nu forelagt det fra Folketinget oversendte Forslag om Ændringer i Danmarks Riges Grundlov. At et Forslag om Ændring af Grundloven maatte forelægges, deri er vi alle enige. Vi er alle enige i, at Døren skal aabnes, og aabnes hurtigst muligt, for de danske Sønderjyder. De Ændringer i den fra alle Sider priste nye Grundlov, som er nødvendige for at kunne hjemføre Sønderjyderne til Danmark og give dem Adgang til den danske Rigsdag, er vi alle enige om, og de har vor fulde Tilslutning. Hvis den højtærede Statsminister havde indskrænket sig hertil, havde han handlet netop ud fra Grundsætningen: national Samling, saa var han blevet i den Aand, som syntes at give sig saa smukt et Udslag ved den endelige Vedtagelse af Grundloven af 1915. Dette er imidlertid ikke sket; der er tilføjet Ændringer. Om nogle af disse kan man sige, at de ikke gør nogen Skade, og det er vel ogsaa Ændringer; man let vil kunne blive enig om. Det gælder saaledes Ændringerne i Forslagets §§ 1 og 2 til Grundlovens §§ 7 og 17 samt Ændringer til Grundlovens § 54, der alle handler om Edsaflæggelse og tilsigter at give Adgang til en højtidelig Forsikring baade for Kongen, Embedsmændene og Rigsdagens Medlemmer i Stedet for den hidtil foreskrevne Ed. Dette kan vi sikkert alle slutte os til. Det samme gælder den i § 3 indeholdte Ændring i Grundlovens § 18, der omhandler Kongens Bemyndigelse til at erklære Krig og slutte Fred, en Ændring, som jo er ganske uden reel Betydning. Det er i Realiteten ganske ligegyldigt, om denne Ændring vedtages eller ikke, men der er heller ingen, der kan have noget derimod. Dernæst er der en Ændring i § 5 til Grundlovens § 26, hvorved man